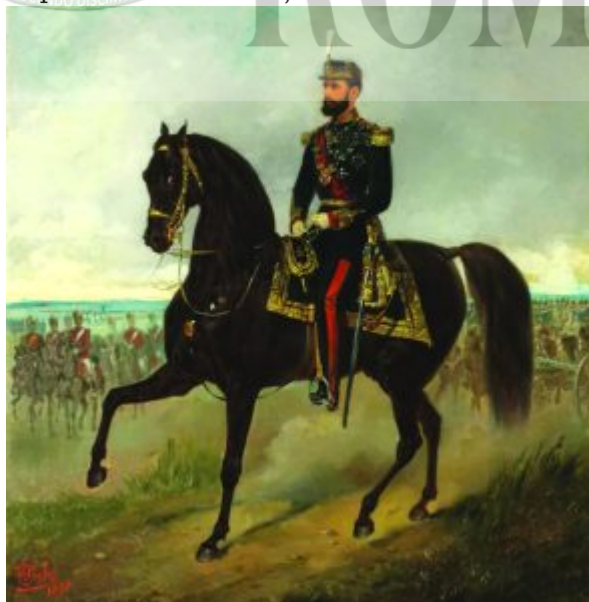

În general, șefii de state au aura unor personaje puternice, aflate deasupra slăbiciunilor omenești. Și, totuși, ca tot „norodul”, conducătorii țărilor sunt și ei oameni ca toți ceilalți, cu pasiuni, simpatii, antipatii, slăbiciuni etc. În acest articol, revista „Independența Română - Independența prin Cultură” a propus să treacă în revistă pasiunile sportive ale celor care au condus România modernă, începând cu Regele Carol I și terminând cu președintele în exercițiu, Klaus Iohannis.

Echitație, fotbal, automobilism și aviație - pasiunile regilor De numele lui Carol I (domnitor al țării între anii 1866-1881 și apoi rege al României în perioada 1881 - 1914) se leagă obținerea independenței și modernizarea statului român. Ca sport, Regele Carol I a rămas în istorie ca un pasionat al echitației. La acestea se adăugau cunoștințele sale practice în ceea ce privește prelucrarea lemnului și a metalelor. Pasiunea pentru echitație a monarhului este legată de educația sa militară, ca dovadă prezența sa ca un veritabil călăreț pe câmpurile de instrucție și pe câmpul de luptă al Războiului de Independență.

După moartea Regelui Carol I, survenită la 10 octombrie 1914, la tronul României a urmat Ferdinand I (Rege al României în perioada 1914- 1927). Cititor pasionat și înzestrat cu o foarte bună memorie, Ferdinand I și-a îmbogățit permanent cunoștințele care vizau domeniile artei, ale muzicii și chimiei, la care a adăugat însușirea limbilor străine: greaca, latina, engleza, rusa și franceza. Pasiunea vieții sale era însă botanica. Era un bun cunoscător al numelor a numeroase plante din diferite regiuni ale României, atât al numelor latinești (denumiri științifice), cât și al celor în limba țării. Era îndrăgostit de zonele montane, de flora și fauna lor.

A fost posesor și autor al unor valoroase ierbare. În ceea ce privește sportul, însă, istoria nu a consemnat vreo atracție a regelui către acest domeniu. Carol al II-lea, Rege al României în perioada 1930- 1940, a rămas în istorie ca un suveran controversat. Cu toate „bilele negre”, Carol al II-lea a fost un om care a sprijinit foarte mult financiar cultura românească, prin „Fundațiile Regale”, a fost un deschizător de drumuri în ceea ce privește sistematizarea Bucureștiului (reconstrucția Palatului Regal, amenajarea Parcului Herăstrău, inaugurarea Muzeului Satului „Dimitrie Gusti”), dar s-a implicat foarte mult și în dezvoltarea fotbalului românesc.

Astfel, Regele Carol al II-lea a sprijinit participarea echipei naționale de fotbal a României la primul Campionat Mondial din istorie, cel desfășurat în anul 1930 în Uruguay. „Gurile rele” susțin că monarhul s-a implicat atât de mult încât a alcătuit chiar și lotul de jucători al reprezentativei noastre, fapt neconfirmat oficial, însă... De asemenea, Carol al II-lea a fost prezent la inaugurarea vechiului stadion „Giulești”, la data de 10 iunie 1939.

Regele Mihai I, fiul lui Carol al II-lea și urmașul său la tronul României (1940-1947) a fost recunoscut pentru pasiunea pe care o avea pentru automobile, dar și pentru avioane. Astfel, Regele Mihai I a învățat să piloteze la Ghimbav, a obținut brevetul de pilot de gradul II în anul 1942, iar doi ani mai târziu a primit brevetul de pilot militar, devenind astfel primul monarh aviator din lume. Conform unei anchete BBC, în perioada exilului, Regele Mihai I a fost nevoit să-și câștige existența ca pilot.

Astfel, în anii '50, trăind în Elveția, a obținut postul de pilot profesionist pe avioane multimotoare ale SUA, fiind angajat ca pilot de sucursala de la Geneva a societății americane de aviație „Lear Jet”, având ca obligație execuția de zboruri de încercare pentru verificarea instrumentelor de pilotaj.

Ceașescu, pasionat de volei, tir cu arcul și vânătoare

După abolirea monarhiei în România, la 30 decembrie 1947, conducător al statului a devenit Gheorghe Gheorghiu-Dej, care a guvernat (1947- 1965) prin prisma statutului său de Secretar General al Partidului Comunist Român. Dej nu s-a remarcat prin vreo activitate sportivă, singura sa legătură cu sportul fiind aceea că urmărea meciurile de fotbal și era un simpatizant al echipei Rapid. În schimb, Nicolae Ceaușescu, cel care i-a urmat lui Gheorghe Gheorghiu-Dej în funcția de șef al statului (1965-1989) - fiind și primul președinte din istoria României - a fost un adevărat pasionat de sport și chiar și practicant. Cel supranumit în perioada lui de glorie „cel mai iubit fiu al poporului” obișnuia, în anii '50 să meargă pe stadioane pentru a urmări meciurile de fotbal ale echipei lui favorite: CCA (ulterior, Steaua).

După ce a ajuns președintele României, Nicolae Ceaușescu lăsat-o mai moale cu fotbalul, dar, în schimb, cum avea un pic de timp liber, juca cu apropiații volei sau șah. Alte pasiuni ale lui Ceaușescu erau trasul la țintă cu arcul cu săgeți și (mai ales) vânătoarea. Conform vorbelor din „popor”, „nea Nicu” se mândrea că a împușcat cel mai mare urs (care, bietul de el, trăise în captivitate, nu în sălbăticie).

De asemenea, Nicolae Ceaușescu obișnuia să se laude că ar fi obținut și o captură impresionantă: un mistreț de peste 300 de kg. Ion Iliescu, cel care, după Revoluția din 1989, a fost președintele României în trei rânduri (1990- 1992, 1992-1996, 2000-2004) nu s-a remarcat printr-o activitate sportivă. La fel și succesorii săi, Emil Constantinescu (1996-2000) și Traian Băsescu (2004-2014). În schimb, Klaus Iohannis, președintele în exercițiu al României (în funcție din 2014) obișnuiește, în timpul liber, să joace tenis de câmp, golf, să schieze și să meargă pe bicicletă.

Mugur Băileșteanu